

Underbilag til Bilag 2.

Direktoratet for Ulykkesforsikringen.

København, den 29. Januar 1934.

Under 19. d. M. har det høje Ministerium anmodet Direktoratet om en Udtalelse med Hensyn til det under Pkt. 1 i hoslagte Skrivelse af 16. d. M. fra Landstingets Udvalg vedrørende „Forslag til Lov om Invaliderende til tilskadekomne værnepligtige“ rejste Spørgsmaal.

I denne Anledning skal Direktoratet tillade sig at udtale, at den gældende Praksis for Tiden hviler paa Bestemmelsen i § 41, Stk. 1, i Ulykkesforsikringsloven af 14. Juli 1927, der gælder for Ulykkestilfælde, indtrufne inden 1. Oktober f. A., medens Loven af 20. Maj 1933 kun kommer til Anvendelse paa Ulykkestilfælde, indtrufne 1. Oktober f. A. eller senere. Da der normalt efter Ulykkesforsikringsloven først er Tale om Pengeydelse 13 Uger efter Ulykkestilfældets Indtræden, har der ikke dannet sig nogen Praksis endnu vedrørende Bestemmelserne i 1933-Lovens § 44 om Fastsættelse af Aarsløn. Da Reglerne i denne Lovbestemmelse kun paa et enkelt Punkt, om hvilket man nedenfor skal gøre nogle Bemærkninger, imidlertid ikke afviger principielt fra de hidtil gældende Bestemmelser, skal man om hidtidig Praksis meddele følgende:

Hovedregelen er, at som Aarsløn regnes paagældendes samlede Arbejdsfortjeneste i Løbet af det Aar, der gaar *forud* for Ulykkestilfældets Dato, derunder indbefattet Overskudsandele, Brug af Hus, Huslejegotgørelse, Naturalydelse o. l. En tilsvarende Hovedregel findes i § 44 i den fra den 1. Oktober f. A. gældende Ulykkesforsikringslov af 20. Maj 1933. I denne Lov gøres imidlertid en Undtagelse fra Hovedregelen, nemlig naar det drejer sig om Personer under 21 Aar. Ved Fastsættelsen af Aarsløn til Brug ved Beregning af *Invalidditets- og Dødsersatning* for disse unge kan i Henhold til de i sidstnævnte Lovs § 44, Stk. 6, 2det Punktum, indeholdte Regler tages Hensyn til, hvad paagældende senere kunde have paaregnet at fortjene, saafremt Ulykkestilfældet ikke var indtruffet. Tilfælde, der falder ind under denne Bestemmelse, har imidlertid endnu ikke foreligget for Direktoratet, og nogen Praksis i Henhold til Bestemmelsen er saaledes ikke indarbejdet.

Efter hidtidig Praksis — Bestemmelserne i § 41 i Ulykkesforsikringsloven af 14. Juli 1927 — skal Aarslønnen — bortset fra visse særlige Tilfælde, der ikke har nogen Betydning i den heromhandlede Forbindelse — fastsættes paa Grundlag af, hvad paagældende *har tjent eller ved fuld Beskæftigelse til normal Løn maa antages at have kunnet fortjene* i Løbet af det Aar, der gaar forud for Ulykkestilfældets Dato. I visse Tilfælde skal Aarslønnen fastsættes efter Skøn, nemlig *hvis* paagældende ikke i hele det nævnte Tidsrum har været beskæftiget i samme Stilling eller med samme Løn, *hvis* han har været syg eller arbejdsløs, *eller hvis* han har været beskæftiget i en Virksomhed, der efter sin Beskaffenhed ikke drives Aaret rundt, med andre Ord, i de Tilfælde, hvor særlige Forhold, som paagældende ikke selv er Herre over, har bevirket, at hans Aarsfortjeneste bliver lavere end normalt.

I Henhold til denne Bestemmelse og med Støtte af Bemærkningerne til Lovforslaget til Ulykkesforsikringsloven af 6. Juli 1916 beregner Direktoratet, hvis det f. Eks. drejer sig om en Svend, der i det Aar, hvis Fortjeneste skal lægges til Grund ved Beregningen af Aarslønnen, er forfremmet fra Lærling til Svend, altsaa et Tilfælde, hvor paagældende ikke har været beskæftiget i samme Stilling eller med samme Løn, vedkommendes Aarsløn paa Grundlag af hans Ugeløn som Svend. Aarslønnen bliver paa denne Maade større, end den vilde blive,